

அமர் த. இராசரத்தினம் நீணவுநாள் உரை

குரும்பசிட்டி யின் இலக்கியம் பாரம்பரியம்

அம்பலவாண் சிவராசா, எம். ஏ.

(சிரேஷ்ட விரிவுறையாளர், பேராதனைப் பல்கலைக் கழகம்)

குரும்பசிட்டி சன்மார்க்க சபை வெளியீடு - 47

30-10-1988

குரும்பசிட்டி சன்மார்க்க
01/11/88

894.811

தேவை நாவுப் பிரி
மக்கள் நாவு சோல
பாம்புப்பானம்:

४८.८

குரும்பசிட்டியின் இலக்கியப் பரம்பரையம்

I

தமிழ் இலக்கியம் என்ற பொதுமையில் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் தளக்கெனச் சில சிறப்பியல்புகளைக் கொண்டது என்ற எண்ணம் 19ஆம் நூற்றுண்டின் நடுப்பகுதியிலிருந்தே உருவாகிய போதிலும் 20ஆம் நூற்றுண்டின் நடுப்பகுதிகளிலேயே அது வளியுறுத்தப்படலாயிற்று. இத்தகைய ஈழத்து இலக்கியத் தனித்துவத்தினை உருவாக்குவதிலும் வளர்ப்பதிலும் குரும்பசிட்டி என்ற ஊர்க்குஞ் சிறிதளவாயினும் பங்குண்டு என்ற நியாயமான உரிமையினை நிலவநாட்டும் முயற்சியின் ஒரு வெளிப்பாடாகவே இன்றைய இந் நினைவுச் சொற்பொழிவின் விடயம் அமைந்துள்ளது.

குரும்பசிட்டியில் ஒரு இலக்கியப் பரம்பரையினை உருவாக்குவதில் முன்னேடியாகத் திகழ்ந்தவர் ஆசிரியர் பொன். பரமானந்தர் என்பதில் விவாதத்துக்கு இடமில்லை. இருந்தும் ஈழத்து இலக்கிய கர்த்தாக்கள் பலர் உருவாகி வளர் உதவியங்கும், தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலும் யாழ்ப் பாணத்திற் பத்திரிகைகள்நடாத்தியவரும், ஈழத்து இலக்கியவளர்ச்சிக்குத் தொட்டில் அவமத்தவரும். வள்ளலுமான ஈழகேசரிப் பொன்னையா அவர்களே குரும்பசிட்டி இலக்கியப் பாரம்பரியத்தின் கதாநாயகன் எனக் கொள்ளலாம். ஆனால் இவ்விலக்கியப் பாரபபரியத்தைக் கட்டி வளர்த்தவர்களோ பலர். அவர்களுட் சிலரால் குரும்பசிட்டி பெருமையடைந்துள்ளது.

குரும்பசிட்டியின் இலக்கியப் பரம்பரையினைப் பொதுப்பட மூன்றுக்கிரிக்கலாம் எனத் தெரிகிறது. அவை முறையே முத்த தலைமுறை, இரண்டாவது தலைமுறை, இனைய தலைமுறை என்பனவாம். இரசிகமனிகளக, செந்திநாதன், கலைப்பேரரசு ஏ. ரி. பொன்னுத்துரை, கவி. இனைய

தமிழ் (இதம்) பண்டிதர் வி. நடராசா, திரு. மு. க. சுப்பிரமணியம், கவிஞர் வி. கந்தவனம் என்போரை முத்த தலைமுறை உள்ளடக்கியுள்ளது. திருவாளர்கள் இரா. கணக்ரத்தினம், மு. திருநாவுக்கரசு, வேல் அழுதன், ஆ. மகாதேவன், எம். கே. எஸ். சிவகுமாரன் என்போரை உள்ளடக்கியது இரண்டாவது தலைமுறையாகும். இளம் தலைமுறையினை திரு. அ. பார்த்திபன் அவர்கள் பிரதிநிதிப் படுத்துகிறார். இஃது இளைய தலைமுறையாக இருப்பதனால் இனிமேலும் பலர் இதனிற் சேர்வர் என எதிர்பார்க்கலாம். மேற்சொன்ன மூன்று பிரிவினரதும் ஆக்கங்களை வாசித்தோர் இப் பிரிவினரிடையே தாம் எடுத்தாண்ட கதைப்பொருள், விண்டு காட்டிய சமூக, பொருளாதாரப் பிரச்சினைகள், கதைகளை நடாத்திய பகைப்புலம் என்பவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்ட மேலெழுந்த ஒரு வகை ஒருமைப்பாடு நிலவுவதை அறிய முடியும். ஆனால் குரும்பசிட்டியின் இலக்கியப் பாரம்பரியம் இம் மூன்று தலைமுறையினரிடையே யும் ஊருகுவி நிற்பதை அவதானிக்கலாம். அந்தப் பாரம்பரியம் எது என்ற தேடலாகவே எனது உரை அமைய இருக்கிறது. இத் தேடவின் ஊடாகக் குரும்பசிட்டி ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு அல்லது தனித்து வத்திற்கு ஆற்றிய பணியினையுங் காணுதல் கூடும்.

II

திரு. பொன். பரமானந்தர் அவர்களும் குரும்பசிட்டியின் இலக்கியப் பாரம்பரியமும்

பொன். பரமானந்தர் அவர்கள் குரும்பசிட்டி ஊருக்கு ஆற்றிய பணிகளை மதிப்பிடுவதற்கு அவர் வாழ்ந்த காலப்பகுதியின் சமூக அரசியல் சூழ்நிலைகளைச் சுருக்கமாக நோக்குதல் அவசியமாகும். அவர் வாழ்ந்த காலத்தில் இலங்கையில் ஒரு மத்தியதர வர்க்கம் எழுச்சியடைந்து பிரித்தானிய காலனியாட்சிக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்த ஒரு காலப் பகுதியாகும். இலங்கையில் ஒரு தேசியத்துவ இயக்கம் வளர்ச்சியடைவதற்கு வித்திட்ட காலமாகும். இலங்கையின் பல பாகங்களிலும் அரசியற் சீர்திருத்தங் கோரிப் பல இயக்கங்களும் ஆரம்பிக்கப்பட்ட காலமாகும். ஆசியாவின் மற்றைய பகுதிகளைப் போலவே இலங்கையிலும் நவீன தேசிய வாதத்தின் தோற்றப்பாட்டின் மிசன்றி நடவடிக்கைகளுக்கெதிரான மதப் புனருத்தாரண நடவடிக்கையிலேயே காணக்கூடியதாக இருந்தது. தெற்கிலே பெளத்த புனருத்தாரண இயக்கமும், கலால் இயக்கமுமே இலங்கையர் தேசிய வாதத்தின் மூன்னேடு இயக்கங்களாக இருந்தன. வடக்கில் ஆறுமுக நாவலரும் அவரது இந்து சமய மறுமலர்ச்சி நடவடிக்கைகளுமே இத்தகைய தேசிய உணர்வினையும் விடுதலை வேட்கையினையும் ஊட்டின. ஆறுமுக நாவலர் ஆரம்பித்த சௌவ மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தின் பிரதிநிதியாக, குரும்பசிட்டியிற்

செயற்பட்டவர் திரு. பொன். பரமானந்தர் ஆவார். இவர் குரும்ப சிட்டிக்கு ஆற்றிய பணிகளுள் மிகவும் முக்கியமானது இவ் ஹரில் ஒரு கல்வி கற்ற (சைவச் சூழ்நிலையில்) பரம்பரையினை உருவாக்கியமையோகும். கிறிஸ்தவ மதமே முன்னுரிமை பெற்றிருந்த அக் காலக்கட்டத்தில் (1900ஆம் ஆண்டில்) ஒரு சைவப் பாடசாலையைக் கட்டி அதற்கு மகாதேவ வித்தியாசாலை எனப் பெயரிட்டு, சைவமதச் சூழ்நிலையிற் கல்வி புகட்டியமை இவ்ஹரில் தேசிய உணர்வும் விடுதலை வேட்கையுங் கொண்ட ஒரு விழிப்புணர்ச்சி மிக்க ஒரு படித்த தலைமுறை ஏழ வழி வகுத்தது. இவரின் பணிகளை இவரது மாணுக்கருள் ஒருவரான கணக். செந்திநாதன் அவர்கள் பின்வருமாறு பாடியுள்ளார்:

சைவமெனும் பயிர்தழைக்கத் தமிழ்ப்
பள்ளிக் கூடம் தானேயாக்கி
செவ்வியதாய் மாணவரைத் திறம்படவே
பயிற்றிநன்கு சிறீக்கச் செய்தோன்
பவ்வியநற் பெயர்களோ பரமானந்தர்
எனும்பெரியார் பாதம் தன்னில்
நல்லிதயத் தாமரையாம் நறுமலரால்
அரசிசித்து நாம் உய்வோம்.¹

ஆசிரியர் பரமானந்தர் அவர்கள் கல்வி புகட்டுவெதோடு மாத்திரங் கட்டுண்டு இருக்கவில்லை. அவர் இளம் பிள்ளைகளுக்குக் கோலாட்டத்தினை ஒருகலையாகப் பழக்குவித்தார். அதற்கு ஏற்றதான் பாடல்களையும் அவரே இயற்றினார். கயிற்றுக் கோலாட்டம் என்ற புதுமையான கலை யோன் றைப் பரமானந்தர் அவர்களே கண்டுபிடித்துப் பழக்கினார். புராணத் துக்குப் பயன் சொல்லும் வழக்கத்தைக் குரும்பசிட்டியில் ஆரம்பித்தவரும் அவரே. இவ்ஹரிலுள்ள அம்பாள் ஆலயத்தில் ஆண்டுதோறும் திருவாதலூரடிகள் புராணத்துக்குப் ‘பயன்’ சொன்னதோடு அதற்கென மாணவர் பரம்பரையையும் அவர் உருவாக்கினார். இவ்ஹரில் ஒரு இந்துவாலிபர் சங்கத்தினை நிறுவி மாதந்தோறும் சமயப் பெரியார்களை அழைப்பித்துச் சைவப் பிரசங்கங்களையும் நடத்துவித்தார்.

ஆசிரியர் பரமானந்தர் அவர்கள் கவிதைபாடும் ஆற்றல் பெற்றவர். அக்காலத்திற் பெருவழக்குப் பெற்றிருந்த பல ‘சரமகவி’களை அவர் பாடியுள்ளதோடு கதிர்காம வேலன்மீது ஒரு பதிகமும் பாடியுள்ளார். “மகாதேவ வித்தியாசாலையில் வருடா வருடம் மாணவர் சங்க வருடாந்த விழாவை ஒழுங்காக நடத்தினார். அந்த வருடாந்தக் கூட்டங்களில் அவர் ‘தருமிக்குப் பொற்கிழி அமைத்தமை’, ‘குமணன்’, ‘பிரகலாதன்’ முதலிய இலக்கிய நாடகங்களை உதவி ஆசிரியர்களைக் கொண்டு பழக்குவித்து மாணவர்களின் திறனை வளர்த்தார்.”²

ஆக, பொன். பரமானந்தர் அவர்கள் கல்வி கற்ற ஒரு இளைஞர் பரம்பரையினை உருவாக்கியதோடு மாத்திரமல்லாமல் சைவசமயம், கலை, இலக்கியம் பற்றிய பிரங்களுடையெழும் இவ்வூரில் ஏற்படுத்தியமையாலேயே அவர்கள் குரும்பசிட்டி இலக்கியப் பாரம்பரியத்தின் தந்தையெனக் கொள்ள வேண்டியவராக உள்ளோம்.

III

ஸமேசரி நா. பொன்னையா அவர்களும் குரும்பசிட்டியின் இலக்கியப் பாரம்பரியமும்

குரும்பசிட்டி பெற்றெடுத்த தவப்புதல்வர்களுள் ஒருவரான திரு. நா. பொன்னையா அவர்கள் தமிழக்கும் தமிழ் இலக்கியத்துக்கும் ஆற்றிய பணிகளைத் தமிழ் கூறும் நல்லுலகமே அறியும். ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு அவர் ஆற்றிய பணிகளை முன்று பகுதிகளாகப் பிரித்து நோக்கலாம்: (i) ஸமேசரி என்ற பத்திரிகையினை ஆரம்பித்து நடத்தியமை, (ii) நூல் வெளியீட்டுப் பணி, (iii) குரும்பசிட்டியில் சன்மார்க்கசபையினை அமைத்தமை.

திரு. நா. பொன்னையா அவர்கள் ஆரம்பித்த ஸமேசரியின் 28 வருடங்கால சேவையினை ஆராய்வது ஒரு வகையில் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியப் பாரம்பரியத்தின் ஒரு'பகுதியையும் குரும்பசிட்டி இலக்கியப் பாரம்பரியத்தின் ஒரு பிரதான கூறையும் ஆராய்வதாக அமையும். அதனைப் பற்றி ஏற்கனவே பலர் விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளமையால் (உ - ம : கனக. செந்திநாதனின் 'ஸமூம் தந்த கேசரி') நான் இங்கு மிகவும் சுருக்கமாக நோக்கலாம் எனக் கருதுகிறேன். 1930இல் ஆரம்பிக்கப்பட்ட ஸமேசரிப் பத்திரிகையினை திரு. நா. பொன்னையா அவர்களே ஆசிரியராய் அமர்ந்து 1938 வரை கொண்டு நடாத்தினார். இவ்வெட்டு வருடங்களிலும் ஓரளவு பழையமையைத் தழுவியதும், ஆராய்ச்சித் தன்மை கொண்டதுமான சமய இலக்கியக் கட்டுரைகளோடு அரசியலுக்கும் முக்கியத்துவம் அளிக்கப்பட்டது. 1931இல் இலங்கையருக்குச் சர்வசனவாக்குரிமை வழங்கப்பட்டது. அதன் காரணமாக இலங்கையரிடமே அரசியல் விழிப்புணர்ச்சி வளர்ச்சி யடைந்தது. அதனைச் சரியாக வழிப்படுத்துவதில் ஸமேசரிக்கு ஒரு பங்கிருந்தது. 1938இல் திரு. சோ. சிவபாதசந்தரம் இதன் ஆசிரியராகியதோடு இலக்கியம், கலை என்பவற்றுக்கு முக்கியத்துவம் வழங்கப்பட்டது. இக்காலக் கட்டத்தில் ஈழத்தின் முன்னணி எழுத்தாளர்கள் பலர் இப்பத்திரிகையில் எழுத ஆரம்பித்தனர். 1944இல் திரு. இராஜ. அரியரத்தினம் ஆசிரியராகியதோடு புதிய பல எழுத்தாளர்கள் உருவாக இப்பத்திரிகை உதவியது. இதனால் ஈழத்திலும் குரும்பசிட்டியிலும் தரமான

எழுத்தாளர் கூட்டமொன்றின் உருவாக்கிய பெருமை ஈழகேசரியையே சாரும். உதாரணமாக, அ. ந. கந்தசாமி, மகாகவி, நாவற்குழியூர் நடராசன், சு. வே., கனக. செந்திநாதன், முருகையன், எஸ். பொன்னுத்துரை, டானியல், நீலாவணன் போன்றேர் இப் பத்திரிகையில் எழுதி வந்தனர்.

திரு. பொன்னையா அவர்களின் பணிகளுள் மிகவும் விதந்து போற்றத்தக்கது அவரது நூல் வெளியீட்டுப் பணியேயாகும். 1926இல் தனலக்குமி புத்தகசாலையையும் 1929இல் திருமகள் அழுத்தகத்தையும் ஆரம்பித்த திரு. பொன்னையா அவர்கள் “ஆத்திருடியில் தொடங்கி தொல்காப்பியம் எழுத்து, சொல், பொருள் (கண்ணசையர்) உரைக் குறிப்புக்கள் வரை பாட புத்தகங்களாக, சமய நூல்களாக நூறு புத்தகங்களுக்கு மேலாக வெளியீட்டுப் பணி புரிந்தார்.” இவற்றுள் தொல்காப்பியத்தினைப் பதிப்பித்தமையையே பலரும் பாராட்டினர். இதனைப் பாராட்டி பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார்.

திரு. தாமோதரம்பிள்ளை அவர்கள் எடுத்து ஏந்திய தொல்காப்பியம் மறைகிற சமயத்திலே அதனை நன்றியறவாமல் எடுத்துக் கொண்டிப் பயன்படுமுறையில் உபகரித்த திரு. நா. பொன்னையா அவர்கள் உத்தரவராகம் ஆயினார்கள்.⁴

இவ்வாறு தமிழ் இலக்கண, இலக்கிய நூல்களைப் பிழையின்றி வெளியிடும் பாரம்பரியத்தை திரு. நா. பொன்னையா அவர்கள் முன்னெடுத்துச் சென்றுள்ளமை தெரிகிறது.

திரு. நா. பொன்னையா அவர்களின் அடுத்த முக்கியமான பணி 1934இல் குரும்பசிட்டியில் அவர் ஆரம்பித்த சன்மார்க்க சபையாகும். இதன் பணிகளைப்பற்றிச் சன்மார்க்க சபை வெளியீட்டுள்ள 30ஆவது ஆண்டு மலர் விரிவாக எடுத்துரைக்கின்றது. இச்சபையின் இலக்கியப் பணிகளுள் நூல்களைப் பதிப்பித்து வெளியிடுவதும் வெளியீட்டு விழாக்களை நடாத்துவதுஞ்சிறப்பானதாகஅமைந்துள்ளன. திருவாளர்கள் இ. நாகராசன், கனக. செந்திநாதன், சு. வே., குறமகள், எஸ். பொ. என்போர் எழுதிய ‘மத்தாப்பு’ என்னும் குறுநாவலில் ஆரம்பித்து கவிஞர் வி. கந்தவனம் அவர்களின் ‘இலக்கிய உலகம்’ வரையில் பல நூல்களது வெளியீட்டு விழாக்களை நடத்தி அவற்றின் குறைநிறைகளை விமர்சிக்க வைத்ததின்மூலம் சன்மார்க்கசபை இலக்கியப் பரிமாறல் களை நடத்தும் ஒரு களமாகவும், பல நாடுகங்களை மேடையேற்றும் தளமாகவும் சேவை செய்து வருகிறது. மேற்கொண்ட மூன்று பணிகளையும் செய்த திரு. நா. பொன்னையா அவர்களைச் சரியாகப் படம்பிடித்து கவிஞர் சோ. தியாகராசன் அவர்கள் பின்வருமாறு பாடியுள்ளார்:

பாலர்க்கு வேண்டும் பழமொழிப் பாட்டு
 பக்குவ மான தமிழிற் கவிதை
 சாலச் சிறந்தவர் கட்டுரைக் கோவை
 தமிழில் மலர்ந்த சிறுக்கதைச் செல்வம்
 கூலிக்கு மாரடிக் காத முயற்சி
 குணம்பல கொண்டு மலர்ந்த அரும்பு
 போலிச் சரக்கல்ல; ஆண்ணமயில் வாழ்ந்த
 பொன்னைய வள்ளல் அளித்து மறைந்தான்.⁵

ஆகவே, திரு. பொன்னையா அவர்கள் தேசிய விழிப்புணர்ச்சியை ஊட்டவும் இலக்கிய முயற்சிக்கு ஊக்கமளிக்கவும் ஈழகேசரிப் பத்திரிகையை ஆரம்பித்து நடத்தியதோடு, ஈழநாட்டில் தரமான எழுத்தாளர் எழவும் உதவினர். திரு. கு. அம்பலவாணபிள்ளை அவர்கள் குறிப்பிட்டதுபோல,

பிரிட்டிஷ் அரசினரின் எல்லையற்ற வன்மைக்கும் தண்டனைக் கும் பயந்து அடங்கி ஒதுங்கியிருந்த காலம் இத்தறுவாயில் ஒருவர் தனித்துநின்று சுதந்திர முழக்கம் செய்து உரிமைகளை வலிந்து கோருவதென்றால் அவரின் அஞ்சாமை எப்படியாக வேண்டும்? ⁶

சுருக்கமாகக் கூறின் ஆசிரியர் பொன். பரமானந்தர் அவர்கள் குரும்பசிட்டியில் ஓர் இலக்கிய பரம்பரை உருவாகுவதற்கான சூழ்நிலையை உருவாக்கிவிட அத்தகைய ஒரு பரம்பரையினை நடைமுறையில் உண்மையாக உருவாக்கிவிட்டவர் திரு. நா. பொன்னையா அவர்களே. அதனால்தான் அவரைக் குரும்பசிட்டியின் இலக்கியப் பாரம்பரியத்தின் நாயகன் எனக் கொள்ள வேண்டியவர்களாகவுள்ளோம்.

IV

**குரும்பசிட்டி இலக்கியப் பாரம்பரியத்தினை
 உருவாக்கி வளர்த்த முத்த தலைமுறை**

குரும்பசிட்டி இலக்கியப் பாரம்பரியத்தின் முத்த தலைமுறை இலங்கை சுதந்திரமடைவதற்கு முன்பே எழுதவாரம்பித்த ஒரு தலைமுறையாகும். ஆகவே இத் தலைமுறையின் எழுத்துக்களில் தேசியத்துவ உணர்வு துளிர்விடுவதைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. ஆனால் இத் தலைமுறையைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர்களிடங் காணப்படும் பொதுப் பண்பு பழையையிலும் மரபிலும் காலான்றி நின்றமையேயாகும்.

இத் தலைமுறையைச் சேர்ந்த சிலர் பழையையின் பாதுகாவலர்களாகக் காணப்பட வேறு சிலர் பழையையிற் காலூன்றினின்று புதிய மாற்றங்களை வரவேற்றவர்களாகக் காணப்படுகிறார்கள்.

இந்தத் தலைமுறையின் பிரதிநிதியான கனக. செந்திநாதன் அவர்கள் நவீன தமிழ் இலக்ஷியத்தின் கலை கூறுகளிலும் தன் கைவண்ணத்தைக் காட்டியவர். குரும்பசிட்டியின் இலக்கியப் பாரம்பரியத்துக்கு இலக்கணம் வகுத்தவர். 25 சிறுகதைகளையும் 4 நாவல்களையும் 12 நாடகங்களையும் தமிழ் இலக்கியத்துக்கு முதிசமாக வழங்கியுள்ள திரு. கனக. செந்திநாதனின் ‘வெள்சங்கு’ என்ற சிறுகதைத் தொகுதியும், ‘விதியின் கை’, ‘மத்தாப்பு’ என்ற இரு நாவல்களும், ‘நீதிக் கரங்கள்’ என்ற கவிதைத் தொகுதியும், ‘ஒருபிடி சோறு’ என்ற நாடகமும் நூல்களாக வெளிவந்துள்ளன. ‘செப்மண்’ என்ற இவரது சிறுகதையை ‘ஒப்சேவர்’ பத்திரிகை ஈழநாட்டின் இன்றைய சிறுகதைகள் என்ற வரிசையில் ஆங்கிலத்தில் வெளியிட்டது. ‘ஒருபிடி சோறு’ என்பது ஈழத்துச் சிறுகதைத் தொகுதியில் இடம்பெற்றுப் பின்னர் ரூஷ்ய மொழியில் வெளிவந்த இலங்கைச் சிறுகதைத் தொகுதியிலும் இடம்பெற்றது. இவரது இலக்கியக் கொள்கை ‘தரிசனம்’ என்ற சிறுகதையில் வெளிப்பட்டது. சிவப்பிரகாசனுர் என்ற கதாபாத்திரத்தினாடாக கனக. செந்திநாதன் அவர்கள் தனது கருத்தைப் பின்வருமாறு வெளிப்படுத்துகிறார். “பழையையிற் காலூன்றிப் புதுமையைச் செய்து பார்த்தேன. புதுமை விரும்பி கள் ‘புராணக் குப்பை’ என்கிறார்கள். வைதீகங்கள் ‘சேக்கிழார் பாடிய தெய்வமாக் கதையைப் பாட இவனுக்கு அருகதை உண்டா?’ என்று கேட்கிறார்கள்.”¹ மேற் சொன்ன கற்றின் மூலம் செந்திநாதன் அவர்கள் பழையையிற் காலூன்றி நிற்பதே அவரது நிலைப்பாடு என்பதைக் காட்டியிருக்கிறார்.

தனது இளமைக்காலத்து கிராமத்தின் ஆத்மா ‘கண்திரந்தது’ என்ற இவரது இன்னுமொரு சிறுகதையிற் சிறப்பாகப் படம்பிடித்துக் காட்டப்படுகிறது.

இரவு பன்னிரண்டு மணிக்குத் துலாவில் ஏறி, பணியில் நலைந்து, குளிரில் கொடுகி, இறைத்த அலுப்புத்தீரப் பழையதை உண்டு, குரக்கள் பிட்டையும் மரவள்ளிக் கிழங்கையும் ஒருபிடி பிடித்து ஒரு செம்பு பாலீக் கறந்துகொண்டு எட்டு மணிக்கு வீடு திரும்பும் கமக்காரர்கள் இன்று விடியுமுன் எழுந்து மயிலைக் காளை, கூட்டு கொம்பன், கொடிச்சிவாலன், நெற்றியிற் சுட்டியன், கள்ளக் கறுவல் சகிதம் வந்து வண்டி பூட்டத் தயாராகி விட்டார்கள்.²

இவரது வசன நடையோ 'தீபம்' ஆசிரியர் நா. பார்த்தசாரதி அவர்கள் சுட்டிக் காட்டியதுபோல் புதுமைப் பித்தன், அழகிரிசாமி, இரங்கநாதன், ஜெயகாந்தன் போன்றேருடைய எழுத்து நடைகள்போல் அலட்சியத்துடனும் இணையில்லாத தொரியத்துடனும் எடுப்பாக எழுதப் படுவதாகும். ஆனால் இவற்றுக்கெல்லாம் மேலாக கணக. செந்திநாதன் என்ற எழுத்தாளன் பொதுவாக தமிழ் இலக்கியத்துக்கும், குறிப்பாக எழுத்து தமிழ் இலக்கியத்துக்கும், விசேஷமாக குரும்பசிட்டியின் இலக்கியப் பாரம்பரியத்துக்கும் எதனை வழங்கியுள்ளார் என்ற கேள்வியை எழுப்பினால் தமிழ் மரபு அல்லது உள்ளார் அல்லது எமது அனுபவத் திற்கு ஒத்ததான் ஒரு விமர்சன மரபினை உருவாக்கினார் என்பதேயாகும். இங்குதான் குரும்பசிட்டி எழுத்து இலக்கிய தனித்துவத்திற்கு ஏதோ ஒன்றை வழங்கியுள்ளதான் உரிமை நிலைநாட்டப் படுகிறது. (எஸ். பொன்னுத்துரையின் “வீ” என்ற சிறுகதைத் தொகுதிக்கு கணக. செந்திநாதன் அவர்கள் எழுதிய முன்னுரையைப் பார்க்கவும்.)

குரும்பசிட்டி எழுத்து இலக்கிய உலகுக்கு வழங்கியுள்ள கலைப் பொக்கிழும் நாடகக் கலைப்பேரரசு ஏ. ரி. பொன்னுத்துரை ஆவார். தமிழ் நாடகம் பற்றி ஆழமான ஆய்வுகளை மேற்கொண்ட பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்கள் திரு. ஏ. ரி. பொன்னுத்துரையைப் பற்றிப் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்:

எழுத்து நவீன தமிழ் நாடக வரலாற்றின் அண்ணமக்கால நெறிப் பாடுகளையும், வளர்ச்சியையும் அறிய முனையும் எவரும், ஏ. ரி. பொன்னுத்துரை எனும் பெயர் பல சான்றாரங்களில் நின்றெளிர்வதைக் காண்பார். நாடகாசிரியரை, நடிகனைய், நெறியாளனையுத் திரு. பொன்னுத்துரை அவர்கள் குறிப்பிடத் தக்க தொண்டாற்றியுள்ளார்.⁹

கலைப்பேரரசு 17 நாடகங்களை எழுதி அவற்றில் நடித்துள்ளார். அவற்றில் 4 நாடகங்கள் நாலுருவம் பெற்றுள்ளன. ‘பாடசாலை நாடகம்’ என்ற இவரது கட்டுரையும் நாலாக வெளிவந்துள்ளது. திரு. ஏ. ரி. பொ. வில் நாம் கானும் விசேஷ பண்பு அவரது ஆராய்ச்சி மனப்பாங்கே யாகும். இவர் நாடக இலக்கியம் பற்றிய ஆராய்ச்சியில் ஈடுபாடுடையவர். கலைக்கழகமும், சாகித்திய மண்டலமும் நடத்திய கருத்தரங்குகளில் ‘பாடசாலை நாடகம்’ பற்றியும், யாழ்ப்பாண வை.எம்.சி.ஏ. மண்டபத்தில் ‘ஓரங்க நாடகம்’ பற்றியும், யாழ். நூலகத்தில் ‘நகர்ப் புற நாடகங்கள்’ பற்றியும் இவர் சமர்ப்பித்த கட்டுரைகள் இவரது நாடகம் பற்றிய பரந்த அறிவுக்குச் சான்றுகளாகும். ஆக்க இலக்கியத்திலும் விமர்சனத்திலும் எவ்வாறு இரசிகமணி அவர்கள் தனது கைவண்ணத்தைக் காட்டியுள்ளாரோ அதே போன்று கலைப்பேரரசு நாடக

இலக்கியத்தில் தன் முத்திரையைப் பதித்துள்ளார். ஆனால் இரசிகமனியைப்போல் பழையமையின் அல்லது மரபுமுறையின் பாதுகாவலங்கே இவர் விளங்கவில்லை. இவர் நவீன நாடக உத்திகளை வரவேற்று உள் வாங்கியதுடன் நவீன நாடகத் தயாரிப்பாளரான தாசிசியஸ்காடன் சேர்ந்து புதுமுறை (மோடி) நாடகங்களில் நடித்துமுள்ளார். யாழிப் பாணத்தில் நிறவுப்பட்ட நாடக அரங்கக் கல்லூரியில் இவரும் இனைந்து நின்று பரிசோதனை நாடகங்களை மேடையேற்ற உதவியுள்ளார். இவர் பல இளம் நாடக நடிகர்களை உருவாக்கியுள்ளார். அவர்களுள் குரும்பசிட்டியைச் சேர்ந்த திரு. அ. சிவதாசன் அவர்கள் குறிப்பிடத் தக்கவர். திரு. அ. சிவதாசனும் குரும்பசிட்டியைச் சேர்ந்த வேறு இளைஞர்களும் சேர்ந்து 1968இல் கொழும்பில் 'கமலாலயம்' எனும் ஓர் நாடகக் கழகத்தினை ஆரம்பித்துப் பல நாடகங்களை மேடையேற்றி யுள்ளனர். ஆக, திரு. பொன். பரமானந்தரின் நாடக மரபு, கலைப் பேரரசினூடாக மெருகேற்றப்பட்டு இளைய தலைமுறைக்குக் கையளிக்கப் பட்டுள்ளதை நாம் அவதானிக்கக்கூடியதாக வுள்ளது.

நுணுவிலைத் தனது பிறப்பிடமாகக் கொண்டாலும் குரும்பசிட்டியினைத் தனது வசிப்பிடமாகக் கொண்டவரான கவிஞர் வி. கந்தவனம் அவர்களை இந்த நாடு நன்கறியும். பழையமையிற் காலுள்ளி நின்று புதிய மாற்றங்களை வரவேற்கும் கந்தவனம் அவர்கள் ஈழத்துக் கவிதை உக்கில் தனக்கொரு தனியிடத்தையும் இரசிகர் கூட்டத்தையும் கொண்டவர். இவரது கவியரங்கப் பாடல்கள் “ஏனிந்தப் பெருமூச்சு”, “கிரிமலையினிலே”, “உய்யும் வழி”, “கவியரங்கில் கந்தவலைம்” நூல்களாக வெளிவந்துள்ளன. யாழி. இலக்கிய வட்டத்தின் தலைவராகச் சில காலம் செயற்பட்ட இந்தக் கவிஞர் குரும்பசிட்டியின் இலக்கியைப் பாரம்பரியத் துக்கும் செழுமை சேர்த்துள்ளார். இந்த வரிசையில் நாவற்குழியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவருங் குரும்பசிட்டியில் வாழ்ந்து வருபவருமான திரு. வி. எஸ். குப்பிரமணியம் அவர்களுங் குறிப்பிடத்தக்கவர். இவரும் சிறுகதை, நாவல், நாடகம் என்பவற்றைப் படைத்துள்ளார்.

இம் மூத்த தலைமுறையைச் சேர்ந்த இன்னொரு குறிப்பிடத்தக்க இலக்கிய கர்த்தா ‘வெற்றி மனி’ என்ற சிறுவர் இலக்கியைப் பத்திரிகையின் ஆசிரியர் திரு. மு. க. சுப்பிரமணியம் ஆவார். இவர் இப் பத்திரிகையினூடாக இளைஞர்கள் மத்தியில் இலக்கிய விழிப்புணர்ச்சியினை ஏற்படுத்தியுள்ளதோடு, ‘வெற்றிமனி’யில் வந்த பயனுள்ள விடயங்கள் பலவற்றை அவ்வைப்போது தூல் வடிவில் வெளியிட்டு இலக்கியைப்பணி ஆற்றி வந்துள்ளார். இவர் பல சிறுவர் கதைகளையும் எழுதியுள்ளார்.

குரும்பசிட்டி இலக்கியப் பாரம்பரியத்தின் இரண்டாவது தலைமுறை

குரும்பசிட்டி இலக்கியப் பரம்பரையின் இரண்டாவது தலைமுறை இலங்கை சுதந்திரம் அடைந்த பின்பு எழுத ஆரம்பித்த தலைமுறையாகும். அதனால் இந்தக் தலைமுறை எழுத்தாளர்களுக்கு நாட்டு விடுதலை பிரச்சினைக்குரியதாக இருக்கவில்லை. ஆனால் இக்காலகட்டத்தில் கிடைத்த விடுதலை தமிழ் மக்களைப் பொறுத்தவரை அர்த்தமுடைய தாக இருக்கவில்லை எனத் தமிழருள் ஒரு பகுதியினர் கருதினர். இவர்கள் தமிழ் மக்களின் தனித்துவங் காக்கப்பட வேண்டும் என்றும் தமிழ் மொழிக்குச் சிங்கள மொழியோடு சம அந்தஸ்து வழங்கப்பட வேண்டும் என்றும் கோரினர். சமஷ்டியமைப்பிலேதான் இத்தகைய உரிமைகளைத் தமிழர்கள் அனுபவிக்க முடியும் என்று கருதி சமஷ்டிக் கோரிக்கையையும் முன் வைத்தனர். தமிழருள் இன்னேரு பகுதியினர் தமிழ் சிங்கள மக்களுட் பெரும்பான்மையினரான தொழிலாளர், குடியானவர்கள் ஒன்றினைந்து தம்மைச் சுரண்டுகின்ற முதலாளி வர்க்கத் தினருக்கெதிராகப் போராடி ஒரு தொழிலாளர் அரசாங்கத்தினை அமைப்பதன் மூலம் தான் தமிழர் சமமான உரிமைகளைப் பெற முடியும் என்ற கருத்தையும் முன் வைத்தனர். குரும்பசிட்டியினச் சேர்ந்த இரண்டாம் தலைமுறை எழுத்தாளர்கள் மேற்சொன்ன இரண்டு கருத்துக்களினதும் பாதிப்புக்குட்பட்டதாகத் தெரிகிறது.

‘சீரின் தியாகம்’, ‘அண்ணபூரணி’ என்ற இரண்டு நல்ல சிறுகதைகளை எழுதி இலக்கிய உலகினுள் காலடி வைத்த திரு. இரா. கணகரத்தினம் இந்த இரண்டாவது தலைமுறையைச் சேர்ந்த எழுத்தாளராயினும் மேற்சொன்ன அரசியற் கருத்துகளுள் ஒன்றுன சமஷ்டி அரசியற் கோரிக்கையின் செல்வாக்குக் குட்பட்டமையால் ஆக்க இலக்கியத் துறையை விட்டு விலகி அரசியல் சார்ந்த நூல்களை எழுத ஆரம்பித்தார். இவரது நூல்களான ‘25,00000 மக்கள் தலைவர்’. ‘தமிழருக்குத் தந்தை’(1960), ‘அமரர் கு.வன்னியசிங்கம் நினைவு மலர்’(1960), ‘செல்வாவின் சிந்தனைகள்’(1977) என்பன இதனையே காட்டுகிறது. திரு. இரா. கணகரத்தினம் அவர்கள் ஈழத் தமிழர்களின் நூல்களை மாத்திரங் கருத்திற்கொள்ளாது உலகம் முழுவதும் பரந்து வாழும் தமிழர்களின் நலன்களையுங் கவனத்திற்கொள்ளும் ஒருவராக மாறிய போது அவர் கடல்கடந்த நாடுகளில் வாழும் தமிழர்களின் நிலைபற்றி ஆராயத் தொடங்கினார். அதன் விளைவே ‘உலகத் தமிழர் ஜக்கியத்தை நோக்கி’(1974), ‘இறியூனியன் தீவில் எங்கள் தமிழர்’(1979), ‘மொறி சியல் தீவில் எங்கள் தமிழர்’(1980) என்ற நூல்கள் ஆகும். ஆக, சிறுகதை எழுத்தாளராக ஆரம்பித்த திரு. இரா. கணகரத்தினம்

அவர்கள் இன்று ஒரு ஆராய்ச்சியினராக மாறிவிட்டார். இவர் 'உலகத் தமிழர் பண்பாட்டுக் கழகம்' ஒன்றினை நிறுவி அதன் தலைவர்களுள் ஒருவராகக் கடமையாற்றியதோடு 'உலகத் தமிழர்' என்ற தொரு பத்திரிகையையும் சிறிது காலம் நடத்தியவர். இலங்கைத் தமிழரின் அரசியல், வரலாறு, கலை, இலக்கியம் பற்றி இவர் சேகரித்து வைத் துள்ள, சேகரிக்கும் தகவல்களே இவர் தமிழன்னைக்குச் செய்யும் உள்ளதமான தொண்டாகும்.

இலங்கை அரசியலில் 1956ஆம் ஆண்டு பல வழிகளில் முக்கியத் துவம் வாய்ந்த ஆண்டாகக் கொள்ளப்படுகிறது. இதற்கு 1956ஆம் ஆண்டுப் பொதுத் தேர்தலில் மக்கள் ஜக்கிய முன்னணி என்ற கூட்டு வெற்றிபெற்றமை மாத்திரமல்லாது சிங்களத்தை மாத்திரம் இப்புதிய அரசாங்கம் தனியொரு உத்தியோக மொழியாக்கியமையும், சுதேச இலக்கியத்துக்குங் கலைகளுக்கும் முக்கியத்துவம் வழங்கியமையும் காரணங்களாகக் காட்டப்படுகின்றன. இவ்வரசியல் மாற்றம் காரணமாக முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கம் தோன்றி வளர்ந்தது. இதன் பயனுக்குத் தேசியப் பாரம்பரியத்துக்கு முக்கியத்துவம் வழங்கப்பட்டது தோடு இலக்கியத்தில் யதார்த்தம் என்பது வலியுறுத்தப்படலாயிற்று. இப்புதிய மாற்றங்களின் செல்வாக்குக்குட்பட்டு எழுத ஆரம்பித்தவர் குரும்பசிட்டியினைச் சேர்ந்த திரு. மு. திருநாவுக்கரசு ஆவார். குரும்பசிட்டி இலக்கிய பாரம்பரியத்தின் இரண்டாவது பரம்பரையினைப் பிரதிபலித்துக் காட்டும் இவரது எழுத்துக்கள் முத்த தலைமுறையிலும் பார்க்கக் கூடிய சமூகப் பிரச்சினைகளையும், சமூக உறவுகளையும் யதார்த்தரீதியில் படம்பிடித்துக் காட்டுவனவாக அமைந்தன. சமூகத்தின் இருள்ளைடந்த பகுதிகளை இவரது கதைகள் படம்பிடித்துக் காட்டின. 50க்கும் அதிகமான சிறு கதைகளையும் வாரைவில் நாடகங்களையும் எழுதியுள்ள திரு. திருநாவுக்கரசுவின் "இவர்களும் மனிதர்கள்" என்ற சிறு கதைத் தொகுதி நூலாக வெளிவந்ததோடு அத்தொகுதி சாகித்திய மண்டலப் பரிசும் பெற்றது. ஆக, திரு. திருநாவுக்கரசு குரும்பசிட்டியின் இலக்கியப் பாரம்பரியத்தில் ஒரு மாறுதலை ஏற்படுத்த அல்லது ஒரு புதிய பாதையில் எடுத்துச் செல்ல முயன்று அதில் வெற்றி கண்டவர் என்னாம். இந்தத் தலைமுறையைச் சேர்ந்த இன்னேரு படைப்பாளி திரு. வேல் அமுதன் ஆவார். இவர் ஒரு நாடக ஆசிரியராக இலக்கிய உலகிற் புகுந்து பின்னர் சிறுகதைகளை எழுத ஆரம்பித்தவர். "அறுவடை" என்ற இவரது நாடகமும் "மாரீசம்", "வைகளை" என்ற சிறுகதைத் தொகுதிகளும் நூல் வடிவங்களைப் பெற்றுள்ளன. "மாரீசம்" என்ற சிறுகதைத் தொகுதியின் "என்னுரை" என்ற பகுதியில் திரு. வேல் அமுதன் "இலட்சிய வாதிகள் மக்களின் வாழ்வு மலரவுப், வளம் பெருகவும் சமதர்ம அடிப்படையில் புதிய

தோர் சமுதாயம் பிறக்கவும் வழி சமைப்பார்களாக. அவர்கள் கூட்டும் பாதையில் சமுதாயம் சென்று ஈடேறுவதாக.¹⁰ என்ற தனது இலக்கியக் கொள்கையை விளக்கியுள்ளார். ‘சுயதரிசனம்’ என்ற தனது ஒரு சிறு கதையில் கந்தகவாயி என்ற கதாபாத்திரத்தினுடைக் கேள்வி வேல் அழுதன் அவர்கள்,

இந்தச் சுரண்டல் சமுதாய அமைப்பு மாறி, மனித அத்தியா வசிய தேவைகளுக்கு உத்தரவாதம் அளிக்கும் ஆட்சி முறை வந்தால், நான் நல்லவனுகி விடுவேன்..... இப்ப நாங்கள் விரும்புகிறோமோ, இல்லையோ களவு செய்யத் தூண்டப்படு கிறோம் - நிர்ப்பந்திக்கப் படுகிறோம்.¹¹

ஆக, வேல் அழுதன் மேற்சொன்ன கருத்தினுடை முத்த தலை முறையிலிருந்து இரண்டாவது தலைமுறை வேறுபடுமாற்றினை வெளிப் படுத்துகிறார். திரு. வேல் அழுதன் அவர்கள்’ தமிழ்க் கலைஞர் வட்டம் (தகவம்) என்ற அமைப்பினை உருவாக்கி இலக்கியச் சேவை ஆற்றி வருவது குறிப்பிடத்தக்கது. தகவம் ஒவ்வொரு ஆண்டும் இலங்கையில் வெளிவருஞ் சிறுகதைகளின் தரத்தினை ஒரு நடவர் குழு மூலம் மதிப்பீடு செய்து சிறந்த மூன்று கணதகளுக்குப் பரிசுகள் வழங்கி எழுத்தாளர்களை ஊக்கி வருகிறது. அண்மையில் ‘அழுதனின் எழுத்துக்கள் ஓர் கண்ணேட்டம்’ என்ற நூலும் வெளிவந்துள்ளது. இந்தத் தலைமுறையைச் சேர்ந்த இன்னேரு எழுத்தாளர் திரு. எம். கே. எஸ். சிவகுமாரன் ஆவார். இர்ப் பல சிறுகதைகளையுஞ் சில குறுநாவல்களையும் படைத் துள்ளார். இவற்றுள் ‘ஒரே ஒரு தெய்வம்’ என்ற இவரது குறுநாவல் நூல் வடிவம் பெற்றுள்ளது. இவரது எழுத்துக்கள் பெரும்பாலும் மனித உறவுகளின் அலசங்களைப் பின்னணியாகக் கொண்டவை. இரண்டாவது தலைமுறை எழுத்தாளர்களுள் கவிஞர் ஒருவர் இல்லை என்ற குறையைத் தீர்த்துள்ளவர் திரு. ஆ. மகாதேவன் ஆவார். பேராதணைப் பல்கலைக் கழக விஞ்ஞானப் பட்டதாரியான இவரது கவிதைகள் பல கவிஞர்கள் எழுதி வெளியிட்ட ‘தளிர்கள்’ என்ற கவிதைத் தொகுதியில் இடம் பெற்றுள்ளன. திருநெல்வேலியினை முதலாவது பிறப்பிடமாகவும் குரும்ப சிட்டியினை இரண்டாவது பிறப்பிடமாகவும் கொள்ளும் கலாகேசரி ஆ. தமிழ்த்துறை அவர்களும் இந்தத் தலைமுறையைச் சேர்ந்த ஒரு கலைஞராவார். இர்ப் குரும்பசிட்டியின் இலக்கியப் பாரம்பரியத்துக்குப் புதிய பரிமாணமாகிய சித்திரக்கலையினை அறிமுகப்படுத்தியவர். ‘சிறுவர் சித்திரம்’, ‘ஓவியக்கலை’, ‘பிற்காலத்து சுவரோவியங்கள்’ என் பன நூல் வடிவம் பெற்றுள்ளன. ஆக, திரு. தமிழ்த்துறை அவர்களும் குரும்பசிட்டி கலை இலக்கிய பாரம்பரியத்துக்குப் பங்களிப்புச் செய்த ஒருவராகின்றார்.

VI

**குரும்பசிட்டியின் இலக்கியப் பாரம்பரியமும்
இளந் தலைமுறையும்**

குரும்பசிட்டியில் வளர்ந்துவரும் இளந் தலைமுறையின் இலக்கியப் பணிகளை மதிப்பிடுவது சிரமமாகும். ஏனெனில் அந்தத் தலைமுறை இப் போதுதான் எழுத ஆரம்பித்துள்ளது. இந்தத் தலைமுறை மற்றைய இரண்டு தலைமுறைகளிலிருந்தும் வேறுபட்ட ஒரு காலகட்டத்தைச் சேர்ந்தமையாலும் சமகால அரசியல் பொருளாதார பிரச்சினைகளில் பார்திப்புக்குட்பட்டதாலும் இத் தலைமுறையினரின் கதைப் பொருளும் வேறுபடுகின்றது. இந்தத் தலைமுறையைச் சேர்ந்த எழுத்தாளரான திரு அ. பார்த்திபன் தனது ‘ஜனனம்’ என்ற சிறுகதையில் ராஜன் என்ற கதாபாத்திரத்தினாடாகத் தமிழின் தற்கால நிலைமையையும் ஆண்களுக்குள்ள கடமையையும் பின்வருமாறு கூறுகிறார். “இண்டைக்கு நாட்டில் நடந்துகொண்டிருக்கும் அக்கிரமங்களைப் பார்த்துவிட்டு என்னால் ஈம்மாயிருக்க முடியவில்லை. நானும் மனிதன்தான். எனக்கும் உணர்ச்சிகள்... இருக்கு, அதாலதான் நடக்கிற கொடுமைகளைக் காண மனம் பொறுக்கலே.”¹¹² ஜனனம் என்ற சிறுகதைத் தொகுதியில் திரு. பார்த்திபன் அவர்கள் ஒரு இடத்தில் “இப்படியான அறியாமைகளை அகற்றும் விருப்பதற்காகச் சில கட்டுப்பாடுகள் வழக்கங்களைத் தொடர்த்தும் சந்ததி களினாடாக இவை பரிமாறப்படலாமா” என்று கேட்கிறார். இங்கு பழைய பழக்கவழக்கங்கள்—அவை சமூகத்திற்கும் காலத்துக்கும் ஒவ்வாதனவாயின் அவற்றை நீக்கிவிட அவாவும் ஒரு இளைஞரைக் காண்கிறோம். ஆனால் அதே பார்த்திபன் ‘கற்பு’ என்ற சிறுகதையில் “இங்கு வந்துள்ள தமிழ்ப் பெண்களுக்கு (ஆண்களுந்தான்) ஜரோப்பிய கலாச்சாரம் நன்கு பிடித்துப்போய்விட்டதுபோல் இருக்கிறது. எமது பண்பாடு, கலாச்சாரங்களைப் பிரான்ஸ்நாட்டுப் புத்தகங்களிற் பார்த்துத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டிய நிலைமையில் இருக்கிறார்கள்” என்று எம்மலர்கள் தமது கலாச்சாரத்தை மறந்து வாழ்வதைக் கண்டு கொதித் தெழுவதைக் காண்கிறோம். ஆக, இளந் தலைமுறை கூட திரு. பொன். பரமாளந்தரும், திரு. நா. பொன்னையாவும் வித்திட்ட, கணக் செந்தி நாதனும், ஏ. ரி. பொன்னுத்துரையும் கட்டிக்காத்த, திருநாவுக்கரசவும் அமுதனும் வளர்த்தெடுத்த குரும்பசிட்டியின் இலக்கியப் பாரம்பரியத்தின் வாரிசாகத்தான் வெளிப்படுகிறார் என்பது தெரிகின்றது.

VII

குரும்பசிட்டியின் இலக்கியப் பாரம்பரியம் பற்றிய எத்தகைய மதிப்பீடும் அந்தப் பாரம்பரியம் எது என்ற கேள்விக்கு முதலில் விடை காணும் நிர்ப்பந்தத்துக்குள்ளாகிறது. திரு. கனக. செந்திநாதன் தொடக்கம் சமகால படைப்பாளி திரு. அ. பார்த்திபன் வரை அவர்களது எழுத்துக்களில் ஊருவி வந்திருக்கும் அத்தகைய ஒரு பாரம்பரியத்தை நாம் மேலே கண்டோம். அது ஈழத்தமிழரின் பண்பாடு, கலாச்சாரத்தினைப் பேணிக்காத்தல் என்ற பாரம்பரியமாகும். இந்தப் பண்பாட்டினை திரு. பொன்.பரமானந்தரும், திரு. நா. பொன்னையாவுமே ஊட்டியவர்கள். குரும்பசிட்டி எழுத்தாளர்கள் பெரும் பொழுது போக்குக்காக இலக்கியம் படைக்கவில்லை; ஆத்ம திருப்திக்காகவும் இலக்கியம் படைக்கவில்லை; பால் உறவுகள் பற்றி இலக்கியம் படைக்கவில்லை. மாருக, மக்களை நல்வழிப்படுத்துவதற்காகவே இலக்கியம் படைத்திருக்கிறார்கள்.

இலக்கியம் சமூகத்தினைப் படம்பிடித்துக் காட்டும் கண்ணுடியாக இருக்க வேண்டும். மக்களிடங் கற்று மக்களிடமே அவற்றைத் திருப்பி வழங்கவேண்டு மென்ற கொள்கை இம்முன்று தலைமுறையினரிடமும் இருப்பதாகத் தெரிகிறது. குரும்பசிட்டி என்ற கிராமத்துக்கு இவ்விலக்கியகர்த்தாக்கள் எதனைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்பது பிரதானமான கேள்வியாகும். கனக. செந்திநாதன் குரும்பசிட்டிக் கிராமத்தை நெஞ்சார நேசித்து அவர்களுக்கு நவீன கால பழக்க வழக்கங்கள் கேடு விளைவிக்கலாம் என்று அறிவுரை கூறியிருக்கிறார். நமது பண்டைய வழக்கங்களிலுள்ள நல்ல அமசங்களை வற்புறுத்தியிருக்கிறார். திருநாவுக்கரசுவோ, கிராமமக்கள் போலித்தன்மைகளைக் களைந்தெறிந்து மனித நேயத்தையும், மனிதத் தன்மையையும் தனது கடைகளில் வற்புறுத்தியிருக்கிறார். பார்த்திபனே புதிய தலைமுறையின் குரலாக நின்று தனது கடைகளிலுருடாக மக்களைப் போராட அழைக்கின்றார். இவர்களுள் கனக. செந்திநாதன் தனக்கேயுரிய பாணியின் மூலம் ஒரு புதிய விமர்சன மரபினையும், ஏ. ரி. போ. அவர்கள் தனக்கேயுரிய ஆராய்ச்சித்திறன் மூலம் நாடகத்தின் சகல கூறுகளையும் அலசி ஆராய்ந்ததின் மூலமும், திருநாவுக்கரசு அவர்கள் தனது திறமையின் மூலம் சிறுகடை இலக்கியத்தில் புதிய பாடத்தைகளை வகுத்ததின்மூலமும் ஈழத்து இலக்கிய தனித்துவத்திற்குப் பங்காற்றியுள்ளார் என்பதை மறுக்க முடியாது.

ஆனால் சிறந்த இலக்கிய பாரம்பரியத்தின் உரைகள் அப் பாரம்பரியம் காலத்தைவென்ற படைப்புக்களை உருவாக்கியுள்ளதா என்பதே. அந்த உரைகள்வின்மீது குரும்பசிட்டியின் இலக்கிய ஆக்கங்களைவைக்கும் போது அந்தப் பரீட்சையில் வெல்லக் கூடிய படைப்புக்கள் மிக மிகக்

குறைவாக இருப்பதனை நாம் காணலாம். அதனால் தான் “இநவாத புகழுடைய புது நால்கள் தமிழ் மொழியில் இயற்றல் வேண்டும்” என்றார் பாரதியார். அந்த வகையில் குரும்பசிட்டியின் இலக்கியப் பாரம்பரியத்தினைக் காலந்தான் சரியாக எட்டபோடும்.

குறிப்புகள் :

1. கனக. செந்திநாதன், என் கதை (குரும்பசிட்டி, தெல்லிப்பழை, பராசக்தி நிலையம், 1987), ப. 12.
2. சன்மார்க்க சபை, 30 ஆண்டு நிறைவு மலர் (சன்னகம், திருமகள் அமுத்தகம், 1965), ப. 117.
3. மேற்படி, ப. 104.
4. கனக. செந்திநாதன், ஈழம் தந்த கேசரி (சன்னகம், திருமகள் அமுத்தகம், 1968), ப. 61.
5. கனக. செந்திநாதன், என் கதை மேற்படி, ப. 50.
6. கனக. செந்திநாதன், ஈழம் தந்த கேசரி மேற்படி, ப. 86.
7. கனக. செந்திநாதன், வெண் சங்கு (கொழும்பு, ரெயின்போ பிரின்டேர்ஸ்), ப. 58.
8. மேற்படி, ப. 96.
9. குரும்பசிட்டி சன்மார்க்கசபை வெளியீடு, நாடகக் கலைஞர் ஏ. ரி. பொ. வெள்ளி விழா மலர், (சன்னகம் திருமகள் அமுத்தகம், 1974), ப. xi.
10. அமுதன், மாரிசம் (குரும்பசிட்டி மேற்கு, தெல்லிப்பழை, வேல் வெளியீட்டகம், 1978), ப. 7.
11. மேற்படி, ப. 44.
12. பார்த்திபன், ஐனாம் (மேற்கு ஜேர்மணி, வீற்றெண், 1986) ப. 11.
13. மேற்படி, ப. 40.
14. மேற்படி, ப. 29.

B.C.R

தேவை தாலைப் பிரிவு
மாநகர தாலை செலவு
ஏற்கொட்டுவதாகும்.

திருமகள் அமுத்தகம், சுன்னகம்